Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Skatten

Citation: Winther, Christian: ”Skatten”, i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wintherchr01val-shoot-workid80334.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

SKATTEN.

»Nei, Karen! gaae ei bort i Nat,
I Skoven fælt det hvæser;
Paa Bjerget Stien er saa brat,
Det er saa koldt og blæser.

Til Sengs er Ræven gaaet alt
I lune Hul paa Skrænten;
Og trygt i Fjeldets snevre Spalt
Paa Reden kurer Glenten.«

»Jovist, vor Moer! jeg maa afsted,
Jeg tør ei længer lente;
Her ved din Rok en Stund, jeg veed,
Du nok vil paa mig vente.

To Timer gaaer nok eller tre,
De snarligt er henfløine;
Naar saa jeg kommer, skal du see,
Hvor du vil g j ør e Øine!«

»Men hvis det skulde galt dig gaae,
Hvad vilde Jens saa sige?«
»Mig tænker Jens ret aldrig paa,
Jeg er en fattig Pige!« -

Og Karen gik, hun vidste godt
At finde Vel bag Lunden;
En Skat, meer værd end Teen og Tot,
Laae hist ved Egen bunden.

182

Tre Gange saae hun jo den Ild,
Som klart derover brændte;
I Nat hun vilde, kjæk og snild,
Den Kongeløsning hente.

Med Skjørtet kiltet op om Lænd,
Med Spaden paa sin Nakke,
Med Haanden under Forklæd, hen
Ad Stien mon hun lakke.

Mens over Himlen Skyen jog
For Stormen, som en Kryster,
Fuldmodigt Pigens Hjerte slog
Bagved de unge Bryster.

Der var saa sort i Krat og Skov
Og Stierne var trange;
Langt borte hørtes Hundens Vov
Og Uglens Klagesange.

Det rasled her, det pusled hist,
Mens gjennem Krat hun trængte;
Liig Kløer Brombærbuskens Qvist
I hendes Skjør t sig hængte.

Forkyst, en eenlig Fugl fløi op
Og stygt med Vingen basked;
Tidt syntes hun, en lodden Krop
Langs med paa Stien trasked.

Men hun brød sig om ingen Ting;
De flinke Fødder baade
Hun brugte til saa raske Spring,
At snart hun Egen naaede.

183

Der satte hun sin Spade fast
I Jord af alle Kræfter;
Det første Spademaal blev kast,
Det Andet kom derefter;

Det Tredie og det Fjerde lod
Ei vente paa det Femte;
Rask rørte hun sin Haand og Fod,
At blive træt hun glemte.

Det var, som grant hun hørte Fjed
Bag sig i Krattet rende;
Hun lod det rende og blev ved
Den sorte Muld at vende.

Da stødte Spaden haardt en Gang,
Saa Bladet nær var sprunget.
En dyb, en mægtig Klokkeklang
Hen under Jorden runged.

Men sagte op af Steen og Muld
Skjød Kjedlen sig, den blanke,
Til Randen fuld af myntet Guld,
Med tvende stærke Hanke.

Da hvisler det i skumle Nat!
I Vest og Øst det lyner!
Da vrimler ud bag Busk og Krat
Vidunderlige Syner!

Syv tykke Pindsvin løb foran
Med luerøde Pinde;
De trak et Deigtrug, paa hvis Rand
Der sad en puklet Qvinde.

184

Tre Marekatte red paa Stok,
Slog op og gjorde Pudser;
Dem fulgte en fortvivlet Flok
Af Fiirbeen og af Tudser.

De forlænds og de baglænds kom,
De hopped og de tripped,
De neiede, de dandsed om,
De snurred sig og vipped.

De vralted, vrikked, sprang og loe,
De peeb, de nøs, de hvæste,
Mens paa en lang, ildrød Hoboe
Et grimt Utyske blæste.

I Qvas de tændte op en Ild
Med Knittren og med Knagen,
Mens nogle vendte Ryggen til
Og pustede med Bagen.

Men Pigebarnet blev ei ræd,
Og intet Ord hun mæled;
Hun hverken gyste eller græd,
Knap Latteren hun qvæled.

Saa kom der Rotter, Flaggermuus
Saa store, som smaa Køer,
Med Hui og Støi, og røde Blus
De bar i deres Kløer.

Der stod en Præst og stirred ned
Med sine Øine røde;
En snehvid Kone Hænder vred
Og hendes Taarer fløde.

185

Af fire Haner i eet Spand
En Trillebør blev trukket;
Der sad en led, graaskjægget Mand
Og grinte, saa det klukked.

En Horsebeenrad ud fra Busk
Sin Dødningpande luded;
Et Egern bag sin Haledusk
Fælt i et Skovhorn tuded.

Høit jublede det fule Pak,
Saa det i Skoven skingr ed;
Og snevrere sig Kredsen trak,
Og nærmere den slingred.

Dog Pigen end stod taus og fast,
Ei Rædslen hende magted;
Med kjækt og roligt Øiekast
Paa Skatten kuns hun agted.

Da slog hun Blikket op i Løn,
Just som hun vilde hæve'n;
Da saae hun Jens, sin Naboes Søn,
Ved Træet staae med Bæven.

»Ih, Jesu Kors! for alt det Guld!«
Saa lød hans Raab i Lunden.
Afmægtig Pigen sank omkuld,
Og - Alt var brat forsvunden!

Af Jorden Skatten var opslugt,
Hvert Gjøglesyn var borte.
For tusind Aar var atter lukt'
Nu Lykkens faste Porte! -

186

Da Karen kom sig lidt igjen
Og Hjertet fik sin Varme,
Hun følte, hun blev baaret hen
Af tvende stærke Arme.

Uveiret var forbi, og fuld
Stod Maanen op, den blide;
Jens satte Pigen paa en Bul
Og sig ved hendes Side.

Han venligt hendes Hænder tog
Og trykked dem i sine;
Han hende sagte til sig drog
Med ømt bekymret Mine:

»Men Karen dog! hvad er det her?
Jeg aldrig havde ventet,
At du ved saadan sælsom Færd
Din Lykke vilde hentet.

Nei see, jeg har et Huus, en Lod,
Tre Køer og en Have,
En Haand paa Skaftet, nok saa god
Til Skatte dig at grave.

Modtag nu denne Haand i Nat
Og bliv min Hustru kjære.
Dig gjemmes i .mit Bryst en Skat,
Som Møl og Rust ei tære.

Du tier stille, som da nys
Du kjæmpede for Skatten?
Siig mig din Mening med et Kys, -
Jeg tænker, jeg skal fatte'n!«

187

Hun taug, men fik sin Mund lidt but
Og trykked den paa Jenses; -
Meer var der ei, fra *det* Minut,
At siges eller ændses.

Hjemad de gik med Kinden varm,
Med Hjerter lette, glade;
Hun læned træt sig til hans Arm,
Han bar paa hendes Spade.

Og da til Hyttens Dør de vandt,
Hvor Lampen rødligt brændte,
Sad Pigens Moder end og spandt
Med tusind Ting i Vente:

»See, see! Du har en Følgesvend?
Saa var du jo vel faren.
Velkommen, Nabo! sæt Jer! - Men -
Hvor har du Skatten, Karen?«

Men Karen sad og loe saa smaat,
Hun saae paa Fæstemanden:
»Der staaer den Skat, som jeg har faa't
I Mangel af den anden!«